

Opět začal učit u moře. Shromáždil se k němu tak veliký zástup, že musel vstoupit na loď na moři; posadil se v ní a celý zástup byl na břehu. Učil je mnohému v podobenstvích. Ve svém učení jim řekl: „Slyšte! Vyšel rozsévač rozsívat. Když rozsíval, padlo některé zrno podél cesty, a přiletěli ptáci a sezobali je. Jiné padlo na skalnatou půdu, kde nemělo dost země, a hned vzešlo, protože nebylo hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože nemělo kořen, uschlo. Jiné zase padlo do trní; trní vzrostlo, udušilo je, a zrno nevydalo úrodu. A jiná zrna padla do dobré země a vzházela, rostla, dávala úrodu a přinášela užitek třicetinasobný i šedesátinasobný i stonásobný.“ A řekl: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“

Začaly prázdniny, kdo může, vydal se někam k moři. My se dnes vydali do kostela – a spolu s Ježíšovými posluchači jsme se u moře ocitli také. Znalci biblických map či reálií by mne možná chtěli opravit, že v evangeliu jde jen o Genezaretské jezero, jenže my teď neposloucháme turistického průvodce ani přednášku o svaté zemi, ale evangelistu – a ten moc dobře ví, proč říká *moře*. A tak slyšíme: Jak Ježíš učí zástup? Tak, že dosl. *sedí na moři*. Tam, kde se to houpe... a taky občas pěkně zabouří. Vyučuje o Božím království v prostředí riskantním, ohrožujícím. Prvním křesťanům takové moře, každou chvíli rozbourané, evokovalo pronásledování – tedy bouře protikřesťanské, bouře xenofobie, ... bouře, které spouštějí lidské předsudky (co se tady občas linou z protějšího kopce nad Vltavou).

Taky se to ale takhle může houpat pod kýmkoli, kdo nenadále ztratí pevnou půdu pod nohama nebo se propadá do zoufalství. Na Hodonínsku by mohli vyprávět. Ježíš si tuhle riskantní houpavost existence pouští na tělo (jen co odučí, zavede na to moře i své učedníky a nebude to žádná rekreační projížďka). A zároveň tu teď sedí jako svrchovaný Mistr a ten zástup na zemi **vyučuje**.

To **vyučování je přítom pro každého**. Byl tam *přehojný zástup*. Lidé dychtiví, ve víře kovaní i zklamaní, zájemci o cestu života i zvědavci na náboženské obskurnosti, a nejspíš i ti, co už nejednou Ježíšovi vytmavili, že ruší staré dobré tradice (o čemž se dočtete těsně předtím, než nás evangelista pozve poslouchat tady u toho moře). Taky tam byli učedníci, které u toho *moře* pozval, ať jdou za ním, včetně Léviho, celníka, co se do té doby až po uši topil v moři své zazobanosti, zaprodanosti a odsouzenihodnosti. Každý teď může uslyšet – uvidět – uvěřit, kudy podle Ježíše pro nás vede cesta. A protože tu cestu není vidět, protože my ji pohlcení ve svých problémech, zahlušení špatnými zkušenostmi či falešnými představami sami vidět neumíme, **uchýlil se Ježíš k podobenství. K** přirovnání. Jak je to s tím královstvím, co o něm sám pořád vypráví, o tom vypráví příběh (trochu jako ze života, ale právě že jen trochu). Příběh o čem? O tom, **co se stalo při rozsévání**.

Když je řeč o Božím království (a ještě víc, když se k něčemu přirovnává), důležité nejsou „**osoby**“ – **ale děj**, událost, akce, proces. Není to tedy podobenství o rozsévači, přestože nám to tak nadpisek v bibli tvrdí, ale podobenství **o tom, co se stalo při rozsívání**. Když Ježíš vyučuje, nevypráví „alegorická“ ponaučení, do nichž můžeš nacpat tisíc a jeden význam. Ne, on svým **SLYŠTE!** otvírá uši, oči

i srdce pro to, **co za děj nám otvírá blízkost Božího království**. Ať už máš za sebou jakýkoli životní příběh, ať stojíš pevně, nebo se to s tebou zrovna pěkně houpe, teď poslouchej.

I vyšel rozsévač, aby na svém poli rozséval. Proč rozsévač rozsévá? Otázka možná banální, ale důležitá. Aby – až nadejde pravý čas, čas sklizně – mohl žnout a sklízet úrodu. Životodárnou. Pro rozsévajícího není rozhodující čas rozsévání, ani co se přihodí bezprostředně po tom, ale až čas žně. Sklizeň. Úroda.

Přesto, i když to není úplně rozhodující, všimá si Ježíš i toho, co se setbou stalo v čase rozsévání (či bezprostředně potom): Na zrno, jež nepadlo do zkyplené půdy, ale skončilo vedle na ušlapané cestě, se slétli ptáci (jak holubi, tomu i v Praze rozumíme). Zrno, co padlo na vyhrátou skálu, sice rychle vzešlo, ale záhy ho upražilo slunce, protože nemělo kořen ani vláhu. A pak je tu trní. Přísllovečný parchant, provázející a ztrpčující lidskou existenci už od Adama, tedy od té doby, co po vyhnání z ráje uslyšel: „Trní a bodláčí plodití bude tobě země.“ A tohle trní spolehlivě zadusí jakoukoli lidskou setbu, která mezi ně padne.

Všechny tyhle případy odrážejí lidské zkušenosti, že málo co dobrého se daří, neřkuli běží jako po másle. Ty zkušenosti nás vedou k opatrnosti, někdy hodně nedůvěřivé, takže se pro jistotu do nových či riskantních věcí ani nepustíme (byť by k nim zval sám Ježíš). Taky ty zkušenosti dokážou docela účinně zastřít obzory, zatemnit vyhlídky zprvu nadějně, zatemnit smysl setby, byť by tou setbou bylo Boží království.

Ježíšovo vyprávění těm zkušenostem jako by věnovalo hodně prostoru. Dává tím prostor i nám, abychom si připomněli, kolikrát jsme dovolili, aby dobrou setbu Božího království – setbu milosrdenství, odpuštění, svobody, naděje, spravedlnosti – aby ji sezobl nějaký přemnožený holub. Dává tím prostor učedníkům, aby si připomněli své rychlokvašené nadšení, které splaskne při prvních větších potížích. I Petr – tedy „skála“ (a tato podobnost zřejmě není čistě náhodná) – sice Ježíši vyzná „ty jsi ten pravý, ty jsi Mesiáš“, ale jeho nadšení skape, jen co se nad Ježíšem začne zavírat hladina rozbourané lidské nenávisti a násilí. A potom Ježíš dává prostor i tomu, abychom si přiznali, že trní arogance, cynismu, momentálních fám či mód dokáže setbu Božího království poměrně spolehlivě zadusit. Nemluvě o všelijakých zavádějících zprávách, které chtějí člověka přikovat u monitoru, kde ztratí kontakt s realitou i schopnost orientovat se v životě, nemluvě o odhodlání jít pro dobrou věc s vlastní kůží na trh.

Když těm zkušenostem dal teď Ježíš prostor, nejenže u nich neskončí, ale ani netvrdí, že takhle dopadá většina setby. Vždycky to bylo jen jedno zrno. Ano, jeho podobenství těm třem případům věnuje 3/4 vyprávění, ale neříká, že takhle dopadly 3/4 setby. **Všechna ostatní zrna** padla do půdy dobré, v pravý čas vzklíčila, nabírala sílu, vztyčila stonek a vyrazila klas, aby v čas žně vydala úrodu. Úrodu výnosnou, že by ji nenahonil ani Agrofert s všemi korporátními hnojivy. Takhle, 100násobně, totiž kdysi sklízeli Izák, když mu Hospodin požehnal. Přičemž ovocem té požehnané sklizně byla Izákova vytrvalost, trpělivost a velkorysá mírumilovnost, s níž čelil zášti svých závistivých pelištejských sousedů (jen si to v Gn 26 přečtete). A právě **průhledu ke žni** toto podobenství vyučuje. To

máme **slyšet** jako to rozhodující. Důležitější, než naše dosavadní zkušenosti. Když se káže o Božím království – když potkáváte setbu naděje, vysvobození – setbu obnovy lidské důstojnosti, vzájemných vztahů – setby obnovy vztahu k Pánu Bohu – když vás zaujalo ujištění, že v království Božím místa dost – když vašim krokům začaly dávat směr Ježíšova slova o odpuštění, Božím slitování a velkorysosti – když jste začali tušit, že Ježíšův příběh dává životu smysl, naději, nečekanou energii – **nedejte se odradit** tím, co tohle křehké očekávání, tuhle napřímenost ducha, zážitek přijetí i vysvobození dokáže z našeho srdce vyzobat – vytěsnit – zadusit či zadusat. *Kdo má uši k slyšení – SLYŠ!*, jak Ježíš vysvobozuje z uhranutosti momentální situací. Dopřejte si toho luxusu, luxusu důvěry, že to není jen na nás. Že se nemusíme nechat fascinovat špatnými zkušenostmi se sebou samými, ani s tím, jak to v tomhle světě chodí. Slyšte, že vás Ježíš nezve na procházku růžovým sadem, ale k víře s dlouhým dechem. K příběhu, díky němuž naše srdce ví a počítá – rozhodující je ta vítězná žeň. Ta dává smysl důvěře i následování. Ta umožňuje orientaci ve spleti pochybností a selhání. Ta září na konci tunelu jako světlo, jež tmy nepohltily.

Když jsme dnes zváni k večeři stolu Kristova, jsme zváni k ochutnávce plodů té žně. Jen ochutnejte plodů žně Božího království. Vezměte z lámaného chleba z té žně, kdy láska už zvítězila nad nenávisť. A pijte – z kalicha s vínem z vinice, která nezplaněla a nezarostla trním, ale vydala ty nejbohulibější plody. Vždyť žně samotného Ježíšova příběhu není hlubina smrti a zapomnění – ale vítězství. Nad pochybnostmi, všemi hořkými lidskými zkušenostmi, ba i nad smrtí. Amen

Bohoslužby 4.7.2021

Píseň 649

In: Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. Já když jsem mlčel, prahly kosti mé v úpění mém každého dne. ... Ale když hřích svůj oznámil jsem tobě, řekl jsem: *Přiznám Hospodinu přestoupení své*, ty jsi odpustil nepravost mou a hřích můj. ... Ty jsi skryše má, od soužení zachováš mne, a plésáním vítězným mne obdaříš. Radujte se v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpěvujte všichni srdce bezelstného. Amen (Ž 32)

Píseň 32 *Blahoslavený, komu odpuštěno*

Modlitba

Smíme se stavět před tvou tvář, Pane, bez přetvářky a přikrašlování. Nemusíme retušovat své prohry, selhání a pády. Nemusíme předstírat, že jsme dokonalí věřící. Děkujeme, že tento prostor vytváříš ty sám svým pozváním a odpuštěním. Děkujeme, že ti můžeme otevírat svá srdce. Vysvobozuješ z pout pokrytectví i beznaděje. Evangelium o tvém království prosvěcuje novou silou naše dny. Prosíme, ať se nám i dnes stane novou inspirací. Dej vanout svému Duchu, aby se příběhy o tvém zaslíbení, požehnání a o blízkosti tvého království staly zdrojem odvahy svěřit se ti, a daly novou chuť žít, důvěřovat ti a následovat tě. Amen

1. čtení Gn 26,1-3.12-22

O setbě požehnané lásky a naděje, kterou sklízal a jejíž ovoce nesl Izák, zpívejme:

Píseň 662 *Do země se skrývá*

kázání (Mk 4,1-9)

Píseň 622 *Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá*

Modlitba:

Následujme nyní Ježíšův příklad a pomodleme se dříve nežli budeme sdílet jeho dary.

Nebeský Otče, dal jsi nám schopnost i možnost nést ovoce. Tvůj Syn otvírá výhled naděje slavné žně tvého království. Vyznáváme, že s těmito dary zacházíme chatrně. Mrháme příležitostmi, kdy můžeme tuto naději osvědčit a žít.

Prosíme, smiluj se!

Zakoušíme v životě mnohou bolest. Vnímáme utrpení lidí slabých, odstrčených a zapomínaných. Nechceme zapomínat na ty, kdo znovu budují své domovy, kdo prožili bolestnou ztrátu, nechceme přehlížet zoufalství těch, jejichž životy ničí válečné násilí nebo cynismus mocných a bohatých.

Prosíme, smiluj se!

V tuto chvíli prožíváme sílu pozvání k slavnosti večere, slavené na tvou památku a pro naše povzbuzení, pro naši naději. Ty sám ujišťuješ, že život v posledku stojí za to. Bud' s námi svou blízkostí a pomocí, abychom věděli, že zápasy se zlem, pochybnostmi i hříchem bude potřeba vést dál.

Prosíme, smiluj se!

Dej nám novou odvalu k otevřenosti vůči potřebným bližním, odvahu nabízet dary, jimiž nás blízkost tvého království zbohacuje. Dej, ať nezašantročíme příležitosti k pokoji, spravedlnosti a lásce. Vyučuj nás stále, jací máme být před tebou a pro druhé. *Prosíme, smiluj se!*

Modlíme se za sebe, zde shromážděné. Oslovuj nás a probouzej – abychom se stávali nástrojem Tvé pomoci. Dej ochotu vydat se těm, jejichž bolesti těla a nedostatky ducha jsou nám známy. Pomáhej nám prolamovat kruh zla, zloby a zmaru. Přiznej se k těm nejmenším a umenšovaným mezi námi. Přijmi nás s nimi. *Prosíme, smiluj se!*

Pozdravení pokoje

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, zde mezi námi přítomný, za vše, co jsi pro nás udělal, a za vše, co jsi slíbil, co my můžeme nabídnout? Ruce máme prázdné a srdce tak často plná beznaděje a zahořklosti... Ale ty máš moc nás proměnit. Rozpomínáme se na Tvou poslední večeři a prosíme: Sešli svého Svatého Ducha na nás a na tyto dary chleba a vína. Dej, ať se stanou tvým tělem, které hojí, odpouští a staví na cestu následování a věrnosti. Abychom se i my stávali tvým tělem – milujícím a pečujícím o tento svět, dokud tvé království nepřijde. *Otče náš*

Ustanovení

Mezi přáteli, kteří s ním stolovali, Ježíš vzal chléb a řekl: *Toto je mé tělo. Za vás se láme.* Potom vzal kalich vína a řekl: *Toto je nová cesta k Bohu, otevřená mou smrtí. Pijte z něho všichni...*

Sdílení: Pohleďte, toto je váš Pán, přicházející k Vám v chlebu a vínu. Toto jsou dary Boží pro Boží lid. Zváni je přijímat jsou všichni bez rozdílu církevní příslušnosti.

Píseň k VP 259 (*Jan Hus: Navštiv nás, Kriste žádoucí*)

Propouštění

Jděte v pokoji.

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, vložil jsi svůj život do našich rukou. Nyní my vkládáme svůj život do tvých. Již není důležité, čím jsme byli. Důležité je, čím se smíme stát s tebou. Ne až zítra, ale již dnes. Amen

Ohlášení

Poslání Žd 6,7-12

Požehnání Ř 15,13

Bůh naděje necht' vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.

Píseň 448